

V Praze dne: 25.5.2015
Č. spisu: 19/02768/So/km

Obvodní soud pro Prahu 1
Ovocný trh 14
112 94 Praha 1

ke sp.zn. 3 T 35/2014

Obžalovaný: **Generálporučík Ing. Ondřej Páleník, MBA**, nar. 21.2.1965
trvale bytem Luční 34, Prostějov

Obhájce: **JUDr. Tomáš Sokol, advokát**
Advokátní kancelář Brož & Sokol & Novák s.r.o.
Sokolská 60, 120 00 Praha 2

Závěrečná řeč

Jednou
Datovou schránku

ADVOKÁTI:

JUDr. Jan Brož
JUDr. Tomáš Sokol
JUDr. Jiří Novák
JUDr. Jiří Novák ml.

ADVOKÁTI – asociační:

Mgr. Ing. Lukáš Blahuš
JUDr. Petr Honzík
JUDr. Václav Chum
Mgr. Iveta Jančová
Mgr. Jakub Kolář

Mgr. Petr Košek

JUDr. Katarzyna Krzysztyniak, Ph.D.
Mgr. Aneta Kužílková
JUDr. Michaela Lang
Mgr. Vít Lukáš
JUDr. Michal Marini

JUDr. Iva Němcová

JUDr. Filip Opatřil
Mgr. Jiří Vágner
Mgr. Kateřina Zagorová
Mgr. Sára Zavoralová

KONCIPIENTI:

Mgr. Martina Bartoníková
Mgr. Vladimír Holec
Mgr. Filip Kábrt
Mgr. Zuzana Lovišková

Mgr. Branislav Mikuš

Mgr. Ondřej Švára
Mgr. Ing. Lukáš Vajda

Po skončeném dokazování a k výzvě soudu předkládám ve věci obžalovaného generálporučíka Ing. Ondreje Páleníka MBA (dále též klient), tuto

z á v ě r e ě n o u ř e ě :

Z důvodů, které budou podrobně rozvedeny v následujícím textu

navrhují,

aby byl obžalovaný generálporučík Ing. Ondrej Páleník, MBA (dále obžalovaný) podle ustanovení § 226 lit.a) trestního řádu

zproštěn obžaloby,

neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

Úvod

1) Úvodem připomínám, že tento závěrečný návrh může být vyjádřením názoru obhajoby, který vychází z důkazů opatřených v přípravném řízení, toho co tvrdí obžaloba v písemném textu a z důkazů, které byly provedeny při hlavním líčení. Nemůže být bezprostřední reakcí na závěrečný návrh státního zástupce a v tomto směru si tedy obhajoba vyhrazuje právo případně reagovat individuálně, pokud by se v závěrečném návrhu objevily tvrzení, s nimiž není v této závěrečné řeči počítáno.

2) Dále poukazuji na to, že část důkazů, provedených v této trestní věci je v režimu utajení na stupni důvěrné dle ustanovení § 4 lit d) z.č.412/2005 Sb. ve znění pozdějších předpisů , o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti (dále ZOUI). Jde o poněkud zvláštní situaci. Po celé přípravné řízení orgány činné v trestním řízení nebraly vůbec v úvahu fakt, že vyšetřování se v nemalé části týká činnosti Vojenského zpravodajství a řada informací, které by měly být zjišťovány, spadá do v režimu utajení. Teprve poté, kdy jsem za obžalovaného dopisem ze dne 13.11.2014 navrhl soudu vyloučení veřejnosti, aby se klient mohl hájit i s poukazem na takto utajované informace, požádal soud o zbavení mlčenlivosti u všech obžalovaných, kteří by mohli být takto vázáni. Následně se pak hlavní líčení konalo jednak v neutajeném režimu a jednak v režimu utajení. Z čehož vyplývá, že důkazy pořízené v přípravném řízení a část důkazů pořízených při hlavním líčení žádnému utajení nepodléhají. Ve zbytku pak ano, což plyne z příslušného označení na protokolech. Proto s informacemi, uvedenými v protokolech o hlavním líčení s označením „Důvěrné“ bude zacházeno jako s utajovanými, s ostatními nikoliv. Vzhledem k tomu, že obhajoba nedisponuje příslušně certifikovaným informačním systémem (§ 34 odst. 1) ZOUI), bude závěrečná řeč jednak předložena v písemné (elektronické formě) s pouhým odkazem utajované informace a jednak přednesena včetně těchto utajovaných informací. Již nyní lze ale konstatovat, že obsah utajovaných informací sice definitivně potvrdil obhajobu obžalovaného, zejména proto, že mohl uvést některé skutečnosti, které do té doby uvádět nemohl, ale neudržitelnost obvinění a posléze obžaloby je patrná již z důkazů, které byly shromážděny v přípravném řízení.

3) Konečně pak je třeba se zabývat pokusem senátu Městského soudu v Praze ovlivnit budoucí rozhodnutí nalézacího soudu. Učinil tak usnesením ze dne 3.9.2014 sp. zn. 61 To 278/2014, jímž, zcela ve své pravomoci, zrušil usnesení nalézacího soudu, který po podání obžaloby postoupil věc obžalovaného (a dalších) ke kázeňskému vyřízení. Nad rámec této nesporné kompetence ale tento soud vyslovil kategorický závěr o vině všech obžalovaných a to ještě v některých pasážích urážlivým způsobem. Například na adresu obžalovaného uvedl, že *...o absenci subjektivní stránky trestného činu nemůže být ani řeči, mají-li obvinění alespoň základy průměrného intelektu, což ani oni zatím nezpochybnili*. To, že se odvolací soud pokouší protiústavně zasahovat do kompetence soudu nalézacího, je samo o sobě nepřijatelné¹. Že ale k tomu volí obraty na úrovni pivní diskuse a uráží obžalované i jejich obhájce, je fakt, který rozhodně nemohl ujít pozornosti. Ani to, že závěr o vině tento soud učinil aniž provedl jediný důkaz a lze rovnou říct, aniž otevřel trestní spis. Byla proto vznesena námitka podjatosti samosoudkyně nalézacího soudu vzhledem k tomu, že odvolací soud se zřetelně pokusil vyslovit cosi jako závazný právní názor o vině obžalovaného. Nalézací soud námitku podjatosti neakceptoval a z jeho usnesení lze vyrozumět, že se tímto nezákonným pokusem senátu Městského soudu v Praze necítí nijak vázán. Z tohoto faktu tedy obhajoba vychází a argumentací uvedenou v uvedeném usnesení Městského soudu v Praze se nebude nadále nijak zabývat.

4) Skutek, kterého se měl obžalovaný dopustit je na straně 2 a 3 obžaloby popsán (zkráceně) takto:

a) v době od 23. října 2012 do 31.října 2012 jako ředitel a příslušník Vojenského zpravodajství

b) společně s plukovníkem Ing. Janem Pohůnkem, MBA,

c) ve společném úmyslu opatřit Mgr. Janě Nečasové (dříve Nagyové), neoprávněný prospěch spočívající v získání osobních informací o Bc. Radce Nečasové, a současně způsobit Bc. Radce Nečasové jinou závažnou újmu spočívající v tom, že proti ní bude protiprávně použita zpravodajská technika a bude protiprávně sledována,

d) aniž by vláda České republiky nebo prezident republiky uložili Vojenskému zpravodajství úkol – sledování osoby Bc. Radky Nečasové,

e) bez předchozího písemného povolení předsedy senátu Vrchního soudu v Praze k použití zpravodajské techniky – fototechnických prostředků,

f) mimo meze působnosti Vojenského zpravodajství vymezené v § 5 odst. 3 zákona č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách České republiky, ve znění pozdějších předpisů,

g) v rozporu s § 3 zákona č. 289/2005 Sb., o Vojenském zpravodajství, ve znění pozdějších předpisů,

h) v rozporu s § 15 odst. 2 zákona č. 289/2005 Sb., bez rozhodnutí ministra obrany o povolení sledování osoby Bc. Radky Nečasové,

¹ Viz k tomu náleží Ústavního soudu ze dne sp.zn. , který takovou praxi ostře odmítá.

ch) se záměrem posléze výsledky sledování osoby Bc. Radky Nečasové předat Mgr. Janě Nečasové (dříve Nagyové),

i) dne 23. října 2012 vyhověl požadavku Mgr. Jany Nečasové (dříve Nagyové), jako osoby neoprávněné ukládat úkoly Vojenskému zpravodajství, na sledování osoby Bc. Radky Nečasové, tehdejší manželky předsedy vlády České republiky, téhož dne za tím účelem převzal adresu tehdejšího bydliště Bc. Radky Nečasové na ul. Darwinova 339/19, Praha 4 – Modřany,

j) dne 24. října 2012 dal rozkaz k provedení sledování osoby Bc. Radky Nečasové příslušníky Vojenského zpravodajství, jež poté s použitím zpravodajské techniky fototechnických prostředků, kterými byly pořizovány fotografie sledované osoby, probíhalo ve dnech 24.10.2012, 25.10.2012, 26.10.2012, 30.10.2012 a 31.10.2012,

k) dne 24. října 2012 rovněž Mgr. Janě Nečasové (dříve Nagyové) potvrdil, že příslušníky Vojenského zpravodajství je aktuálně realizováno sledování osoby Bc. Radky Nečasové,

tedy jako úřední osoba, v úmyslu způsobit jinému jinou závažnou újmu a opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu,

čímž měl spáchat

přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, spolupachatelstvím podle § 23 trestního zákoníku,

K obžalobě obecně

5) Fatální chybou konstrukce obžaloby je premisa, na které je postaven závěr o protiprávním jednání obžalovaných. Mýlná premisa zřetelně předpokládá, že Vojenské zpravodajství primárně představuje statické uskupení lidských sil, materiálních a právních prostředků, které se dává do pohybu pouze na základě zadání úkolu vládou. A v intencích tohoto zadání pak po případném souhlasu ke sledování, nebo souhlasu k použití zpravodajské techniky. Pokud takovéto vnější podněty neexistují, Vojenské zpravodajství nekoná. A vice versa, koná-li bez takového podnětu, koná zjevně protiprávně. Do této koncepce pak zapadá závěr, že když příslušníci Vojenského zpravodajství prováděli zpravodajskou činnost, muselo to být na základě pokynu – rozkazu. Který ale vydala neoprávněně obžalovaná Nečasová. Jak z dalšího vyplývá, je celá tato konstrukce zcela špatná.

6) Je těžko odhadnout, zda tato viditelně nesprávná premisa je vyústěním potřeby najít důvod k trestnímu stíhání anebo prostě důsledkem hrubého omylu. Důvod pochybení je ale pro tuto chvíli nepodstatný. Vojenské zpravodajství je, nejobecněji vyjádřeno, subjekt, zabývající se bezpečnostní problematikou na zákonem vymezeném úseku. Stejně jako jiné zpravodajské služby anebo policie. U nich nelze rozhodně hovořit o tom, že základním iniciačním motivem jejich činnosti by musel být takovýto zvnějšku přicházející pokyn. V první řadě jejich činnost iniciují vlastní poznání, informace o tom, že existují skutečnosti anebo podezření na existenci skutečností, které mohou představovat buď bezpečnostní riziko v rozsahu, který kompetenčně i intenzitou

spadá do činnosti tohoto bezpečnostního subjektu. Anebo již dokonce došlo k situaci, jejíž řešení spadá do jejich kompetence. A je vcelku logické, že vstupní informace, která iniciuje základní aktivity, může mít různou míru konkrétnosti. O podloženosti zřejmě v iniciační fázi nemá smysl uvažovat. Zhodnocení její míry je až výsledkem následného prověřování. Samozřejmě s výjimkou na první pohled nesmyslných informací, což ale není tento případ. Jinými slovy, zpravodajská služba musí reagovat i na podezření, signály, které se později ukáží jako mylné, falešné. Konkrétněji řečeno, po prošetření se zjistí, že neexistuje ani žádné riziko ani žádná událost, která by měla být důvodem k pokračování dalších, shodných anebo intenzivnějších aktivit. Anebo naopak se tato potřeba ukáže a může se objevit i potřeba činností, k nimž je třeba povolení. Jinými slovy řečeno, jestliže se zpravodajská služba dozví, že může existovat cosi, co by svojí aktivitou spadalo do jeho kompetence, musí provést základní šetření a ověřit, zda tomu tak je anebo není.

7) Možnost takové situace či takového podmětu jako iniciace činnosti Vojenského zpravodajství obžaloba viditelně pominula. Je jinou věcí, že po chimérické stopě neoprávněného příkazu (žádosti) ke konkrétní aktivitě Vojenského zpravodajství, navíc i příkazem k aktivitě v rozporu se zákonem, se kromě orgánů činných v trestním řízení žene i nemalá část veřejnosti na čele s medií. Všem zřetelně ušla jednodušší a logičtější možnost, totiž že prostě Vojenské zpravodajství získalo jakousi základní informaci a z tohoto popudu, nikoliv z něčího pokynu nebo dokonce rozkazu, bylo prověřováno, co je na této informaci pravda.

8) Obhajoba od samého počátku namítá ve věci klienta, že vůbec není konkretizováno to, co je míněno pojmem „sledování“. Tedy, že pojem že nemá žádnou zákonnou definici a je třeba konkrétně popsat, co bylo fakticky konáno. Do této chvíle není možné říci, co vlastně obžaloba míní, tedy zda mělo jít o sledování ve smyslu sledování osob a věcí jak jej definuje trestní řád, anebo něco jiného. Konkrétněji řečeno, zda šlo o dlouhotrvající vizuální kontakt s paní Radkou Nečasovou, spočívající v souvislém a dlouhodobějším pozorování toho, co jmenovaná při svém pohybu na veřejnosti koná, případně s pořízením obrazového záznamu, anebo o něco jiného, například o prostorový odposlech. Do této chvíle obžaloba tuto činnost konkrétně nepopsala.

9) Z důkazů, které budou dále zmíněny ale víme, že nešlo o systematické pozorování paní Radky Nečasové, ale o prověřování či monitoring, jehož byla, nikoliv jediným pozorovaným objektem. Jednoznačně to potvrzují výsledky všech příslušníků Vojenského zpravodajství, kteří k tomu byli vyslechnuti.

10) Při úvaze o tom, zda je takováto námitka správná je třeba se primárně zabývat tím, co je povahou této vstupní, iniciační informace, případně od koho tato informace pochází. Tedy zda předaná informace svojí silou, svým obsahem a také svým zdrojem vůbec měla a mohla být způsobila vyvolat jakoukoliv aktivitu na straně Vojenského zpravodajství. Jinak řečeno, zda vůbec mělo nějakým způsobem reagovat.

11) Zde se ale opět vracíme k povinnostem obžaloby, která měla s ohledem na zvolenou právní kvalifikaci údajného skutku také tvrdit, že to, co Vojenské zpravodajství konalo, poté co by to konkrétně popsala, nikoliv obecným pojmem sledování, ale faktickým popisem činností k nimž došlo, nemělo být konáno a to proto, že to bylo v rozporu s jasně danou instrukcí zákona. To obžaloba neučinila a prostě

tvrdila, že činnost k níž došlo, byla činností, pro kterou je třeba speciálního pověření vládou a souhlasu ministra obrany, což ale zjevně ani v obecné rovině nemůže být pravda. Taková konstrukce by prostě vylučovala obyčejnou možnost, že Vojské zpravodajství bude prověřovat i jakoukoliv méně validní informaci. Z logiky věci by ovšem také z této konstrukce vyplývalo, že ve chvíli kdy chce Vojské zpravodajství vyvíjet jakoukoliv aktivitu zaměřenou k prověření činnosti jiných osob (a to o domnělé činnosti), mělo by požádat jednak o zadání vládou. A rovnou také ministra obrany o souhlas se sledováním. To by ovšem fakticky znamenalo, že bez jakéhokoliv rozumného argumentu a zdůvodnění konkrétní situací a konkrétními poznatky, pokaždé když Vojské zpravodajství bude chtít prošetřovat jakýkoliv signál, bude muset začít zmíněnými formalitami. Což je nesmysl. Zdá se být zcela logické, že než požádá Vojské zpravodajství o souhlas ke sledování určité osoby ve smyslu ustanovení § 15 Zákona, musí mít dost prvotních informací a tedy argumentů, aby vysvětlilo, proč takový požadavek vznáší. Opět jinak řečeno, nelze si představit ředitele Vojského zpravodajství, který žádá na ministrovi obrany souhlas ke sledování na základě odůvodnění, že premiér ČR má pocit, že se v okolí jeho bydliště a možná v okolí jeho blízkých pohybují podezřelé osoby. A že by to, opět možná, mohlo souviset s některými vládními aktivitami, například s projednáváním smlouvy, uzavíráním smlouvy, či něčím jiným, nákupem zbrojní techniky apod. Je zjevné, že pokud Vojské zpravodajství takovouto základní informaci obdrží, pak ji především musí prověřit co do již zmíněné její validity. Nutno poznamenat, že tato základní informace nemusí pocházet od osob na úrovni vládní, tedy například od premiéra, ministrů apod., ale že to může být informace i od, jak se lidově říká „poslední uklízečky“. Podstatný je obsah této informace. Ovšem na druhé straně, pokud určitou obavu či podezření vysloví premiér, o to víc je třeba se touto informací zabývat. Stěží si lze představit, že například premiérem vyslovené podezření či obavu vyřeší, spíše odbude, ředitel Vojského zpravodajství pokrčením ramen s tím, že informace o této míře neurčitosti nemůže být podnětem k žádné aktivitě Vojského zpravodajství. Lze dokonce spekulovat o tom, jak by se chovaly orgány činné v trestním řízení, kdyby po takovéto informaci nenásledovala žádná prověrka a později se zjistilo, že nešlo jen o pouhý pocit premiéra, který neměl reálné opodstatnění, ale že v té době byl opravdu „rozpracováván“ on, nebo jeho rodinní příslušníci cizí zpravodajskou službou a to právě v souvislosti s tím, že vláda řeší nějaký konkrétní vojenský problém či otázku. A tato zpravodajská služba například shání informace charakteru, kterému se ve zpravodajském jazyce říká nebo říkávalo „kompro“. S pravděpodobností, která hraničí s jistotou, by bylo možné předpokládat, že takovýto pasivní postup by byl kvalifikován jako porušení povinnosti úřední osoby.

12) Pokud jakýkoliv vládní činitel jakékoliv civilizované země, která má zpravodajskou službu vysloví obavu z toho, že se velmi zjednodušeně řečeno „okolo něj, jeho bydliště nebo jeho blízkých něco děje“, a obrátí se na ředitele zpravodajské služby, naprosto nutně musí tato služba prošetřit, zda tento pocit je důvodný anebo nikoliv. Teprve pak lze vyslovit závěr, že šlo o planý poplach anebo o reálný podnět a do čí kompetence spadá další postup.

13) A tady v podstatě končí nebo může končit úvaha o tom, čeho se měl podle obžaloby dopustit obžalovaný. Ten, naprosto logicky, jako kterýkoliv jiný ředitel zpravodajské služby, ale v zásadě jako kterýkoliv odpovědný pracovník jakékoliv bezpečnostní entity, u níž lze očekávat, že alespoň okrajově základní zadání může spadat do její kompetence, uložil svým podřízeným, aby neurčitou informaci, kterou obdržel, prošetřili. A přitom jim nedal žádné konkrétní instrukce (což připouští i obžaloba), jak

mají podstupovat. Podobně, jako například soudce, pokud žádá justiční stráž, aby zajistila bezpečnost či pořádek v jednací síni, nečeká obvykle, až dojde k incidentu, ale zejména, nepředepisuje, jakými prostředky a případně jakým způsobem má tento pořádek zajistit. Samozřejmě předpokládá, že půjde o prostředky a postupy zákonné. Není žádný důvod se domnívat, že stejný předpoklad nebyl spojen s pokynem, který vydal obžalovaný. To že má být prošetřena jakási neurčitá informace o možném ohrožení, tedy jakési podezření, není nic nového v činnosti zpravodajské služby, Vojenského zpravodajství nevyjímaje. Takovýchto prověrek nepochybně byly prováděny stovky a možná tisíce, tedy nešlo o nic jiného než o rutinní akci a ani by nebylo možné předpokládat, že k její realizaci bude ředitel Vojenského zpravodajství ukládat nějaké speciální pokyny. Nicméně, aby byla vyčerpána celá škála možností, i kdyby šlo o činnost, která nyní zcela obvyklá, pak pořád platí všechny interní předpisy, o nichž lze předpokládat, že jsou souladné se zákonem a bylo povinností těch, kteří tento základní pokyn, o němž rozhodně nelze tvrdit, že by v rozporu se zákonem byl, také stejným způsobem, tedy tak aby nebyl porušen žádný právní předpis, realizovali. A tak tomu skutečně také bylo.

K jednotlivým bodům tvrzeného skutku

a) v době od 23. října 2012 do 31.října 2012 jako ředitel a příslušník Vojenského zpravodajství

14) Obžalovaný skutečně v rozhodné době zastával tvrzenou funkci. Pouze třeba připomenout, že k 31.10. odcházel z činné služby na vlastní žádost a v rozhodné době již funkci spíše předával než fakticky vykonával. Zejména ale nemohl plánovat žádné aktivity s funkcí spojené po 31.10.2012, jak tvrdí obžaloba. K tomu viz níže.

b) společně s plukovníkem Ing. Janem Pohůnkem, MBA,

15) Šlo nesporně o podřízeného obžalovaného.

c) ve společném úmyslu opatřit Mgr. Janě Nečasové (dříve Nagyové), neoprávněný prospěch spočívající v získání osobních informací o Bc. Radce Nečasové a současně způsobit Bc. Radce Nečasové jinou závažnou újmu spočívající v tom, že proti ní bude protiprávně použita zpravodajská technika a bude protiprávně sledována,

16) Obžalovaný cokoliv podobného popřel. Podrobnosti své činnosti uvedl ve svém výslechu na hlavním líčení konaném dne 12.1.2015 poté, kdy byl zbaven mlčenlivosti. Obsah výslechu je v režimu utajení, obhajoba poukazuje zejména na

- str. 4, čtvrtý odstavec, začínající „VZ jako jiná...“
- str. 4, pátý odstavec, začínající „S paní...“

- str. 5, čtvrtý odstavec, začínající „Můj dílčí...“
- str. 5, pátý odstavec, začínající „Nikdy jsem...“
- str. 5, šestý odstavec, začínající „Pokud bych vydal...“

- str. 8, první odstavec, začínající „Pan premiér...“
- str. 8, předposlední odstavec, který začíná „Jak jsem již uvedl...“

- str. 9, sedmý odstavec, začínající „Zproštění mlčenlivosti...“

- str. 10, jedenáctý odstavec, začínající „Samozřejmě, že jsem...“

17) Z výpovědi jednoznačně vyplývá

- co bylo motivem či podnětem jednání obžalovaného
- jaký pokyn vydal a komu
- z jakého důvodu věc podle něj mohla spadat do kompetence Vojenského zpravodajství
 - proč ani nebylo technicky možné účinně vydat rozkaz ke sledování (osob a věcí) ve smyslu § 15 zákona č. 289/2005 Sb. o vojenském zpravodajství ve znění pozdějších předpisů (dále Zákon)
 - že obžalovaná Nečasová žádný pokyn ke sledování nedala

d) aniž by vláda České republiky nebo prezident republiky uložili Vojenskému zpravodajství úkol – sledování osoby Bc. Radky Nečasové,

18) O iluzi, že veškeré úkoly Vojenskému zpravodajství musí ukládat vláda již bylo zmíněno v úvodní části. Soud si k objasnění této otázky vyžádal na návrh obhajoby zprávu Bezpečnostní informační služby (dále BIS) a Vojenského zpravodajství. Zpráva BIS není v režimu utajení, vyjadřuje se obecně k činnosti zpravodajských služeb, neboť v tomto směru je postavení BIS a Vojenského zpravodajství stejné, a je z ní patrné přesně to, co tvrdí obhajoba. Ve zprávě se, mimo jiné, uvádí:

Z ustanovení § 8 odst. 4 zákona číslo 153/1994 Sb., o zpravodajských službách ČR (dále jen „zákon“) nevyplývá, že jakákoliv činnost bezpečnostní (zpravodajské) služby je primárně podmíněna tím, že k tomu obdrží pokyn - úkol Vlády ČR. Zpravodajské služby ČR vyvíjí ex lege činnosti spočívající v zabezpečování (získávání, shromažďování a vyhodnocování) informací v oboru své působnosti vymezené ustanoveními § 2 a § 5 zákona, aniž by k tomu potřebovali pověření Vlády ČR. Bez toho, aby k tomu bylo třeba pověření Vlády ČR, zabezpečují tedy zpravodajské služby informace o všech činnostech uvedených v § 2 a 5 zákona.

Ustanovení § 8 odst. 4 neznamená, že by zpravodajské služby zabezpečovali informace v oboru své působnosti pouze na základě uloženého úkolu. Zákon č. 153/1994 Sb. vymezuje způsobilost zpravodajských služeb všech souhrnně § 2) a jednotlivě § 5), stanoví, v čem spočívá jejich činnost (zabezpečování informací pro prezidenta republiky, vládu, její jednotlivé členy a pro policejní a státní orgány - § 2 ve spojení s § 8). Z těchto ustanovení plyne, že dozví-li se zpravodajská služba o skutečnostech nasvědčujících tomu, že nastal některý z případů spadající do její působnosti, má o nich informace zabezpečit a předat je oprávněným adresátům. Tomuto závěru mimo jiné svědčí zákonná dikce: „zabezpečuje“ - § 5 odst. 1 a odst. 3 zákona, resp. „plní další úkoly ...“ - § 5 odst. 4 zákona.

Znění § 8 odst. 4 zákona číslo 153/1994 Sb. tedy nestanoví, že zpravodajské služby mohou konat jen na podnět prezidenta republiky nebo vlády, respektive nevylučují

jiné možné podněty pro jejich činnost, ale zasazuje pravomoc prezidenta a vlády do výše uvedeného zákonného rámce.

Také důvodová zpráva k ustanovení § 8 zákona jednoznačně vymezuje charakter ukládání úkolů zpravodajským službám tak, že podávání zpráv o činnosti zpravodajských služeb je (pouze) „doplněno oprávněním vlády a prezidenta republiky ukládat zpravodajským službám konkrétní úkoly“ v případě, kdy je pro jejich rozhodování nezbytná znalost informací, které mohou získat pouze cestou zpravodajských služeb. Úkoly musí vždy odpovídat zákonem stanovené působnosti, služby nemohou být úkolovány k jinému cíli a obsahu.

19) Z důvodů, které zřejmě zná pouze zpracovatel zprávy, podané ke stejnému dotazu Vojenským zpravodajstvím je tato zpráva v režimu utajení „Důvěrné“. I přes toto omezení ale lze zřejmě v otevřeném režimu konstatovat, že obsah této utajované zprávy ničím nevyvrací to, co je uvedeno ve zprávě výše citované, dokonce lze říci, že ji ještě významněji konkretizuje a podtrhuje některé, z hlediska obhajoby a její argumentace zdůrazňované skutečnosti, včítaje v to i administraci jednotlivých kauz, které se Vojenské zpravodajství zabývá.

e) bez předchozího písemného povolení předsedy senátu Vrchního soudu v Praze k použití zpravodajské techniky – fototechnických prostředků,

20) Především je projevem dost velké neznalosti reality představa, kterou tato část obvinění zhmotňuje. Totiž, že ředitel Vojenského zpravodajství dává své rozkazy či pokyny s takovými detaily, zda a jaká má být prováděna dokumentace. Případně, že by v pokynu muselo nutně být negativní vymezení to, co nesmí být použito. Znalost Zákona včetně jeho ustanovení § 8 a násl. je elementárním předpokladem řádného výkonu služebních povinností příslušníka Vojenského zpravodajství.

21) Z některých výpovědí příslušníků, kteří se na akci podíleli je patrné, že si pořizovali pomocí mobilních telefonů obrazový záznam. Zda to nevnímali jako činnost, k níž potřebují povolení soudu nebo z jakého důvodu tak činili nikdo nezjišťoval. Jisté je, že následná vnitřní kontrola Vojenského zpravodajství neshledala žádná pochybení (u nikoho). Ale zejména, prvá zpráva o akci byla vyhotovena 31.10.2012, takže ji logicky už nedostal obžalovaný. Ten nejenže neukládal jak mají příslušníci postupovat, ale také případnému excesivnímu jednání nemohl zabránit.

f) mimo meze působnosti Vojenského zpravodajství vymezené v § 5 odst. 3 zákona č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách České republiky, ve znění pozdějších předpisů,

22) Podle citované normy:

(3) Vojenské zpravodajství zabezpečuje informace

a) mající původ v zahraničí, důležité pro obranu a bezpečnost České republiky,

b) o zpravodajských službách cizí moci v oblasti obrany,

c) o záměrech a činnostech namířených proti zabezpečování obrany České republiky,³⁾

d) o záměrech a činnostech ohrožujících utajované skutečnosti v oblasti

obranu České republiky.

(4) Zpravodajské služby plní další úkoly, pokud tak stanoví zvláštní zákon nebo mezinárodní smlouva, již je Česká republika vázána.

23) Podle výpovědi níže zmíněných příslušníků Vojenského zpravodajství zněl rozkaz prověřit okolí bydliště tehdejšího premiéra Dr. Nečase se zaměřením na možné bezpečnostní riziko hrozící premiérovi a jeho rodině. Podrobně se k této věci vyjádřil svědek Dr. Nečas ve svém výslechu dne 15.4.2015, který uvedl i „druhou stranu mince“, tedy to, co on shledával jako možné důvody. Obsah výslechu je v režimu utajení, obhajoba poukazuje zejména na

- str. 2, druhý odstavec, začínající „ V létě r.2012...“

- str. 3, druhý odstavec, začínající „ V té době...“

A související úřední záznam Policie ČR, útvaru na ochranu ústavních činitelů č.j. UOC-92-20/Čj-2010

- str. 3, třetí odstavec, začínající „Kdykoliv se objevily...“

24) V souvislosti s touto výpovědí je třeba připomenout důležitou a veřejně známou realii. Předseda vlády ČR je současně předsedou Bezpečnostní rady státu a předsedou vládního Výboru pro zpravodajské činnosti. Svědek v minulosti zastával funkci náměstka ministra obrany, byl předseda sněmovního výboru pro bezpečnost, člen podvýboru pro zpravodajské služby. Již z tohoto důvodu obecně jakékoliv jím subjektivně vnímané ohrožení nutně musí vést k aktivitě toho subjektu, na který se obrátí, tedy konkrétně Vojenského zpravodajství.

25) Minimálně z těchto důkazů je patrné, že šetření, jehož nutnost zjevně vyplynula z předané informace plně spadalo do působnosti Vojenského zpravodajství, tak, jak je citovaná norma vymezuje.

g) v rozporu s § 3 zákona č. 289/2005 Sb., o Vojenském zpravodajství, ve znění pozdějších předpisů,

26) Podle citované normy:

§ 3

Příslušníci Vojenského zpravodajství jsou při plnění svých úkolů povinni dbát cti, vážnosti a důstojnosti osob i své vlastní, jakož i toho, aby osobám v souvislosti s jejich činností nevznikla škoda nebo jiná nepřiměřená újma.

27) Vůbec není patrné, co je konkrétně obžalovanému vytýkáno. V normě je fakticky subsumováno několik povinností a z obžaloby není zřejmé, zda obžalovaný porušil všechny (a čím) anebo jen některé (a jak).

h) v rozporu s § 15 odst. 2 zákona č. 289/2005 Sb., bez rozhodnutí ministra obrany o povolení sledování osoby Bc. Radky Nečasové,

i) dne 23. října 2012 vyhověl požadavku Mgr. Jany Nečasové (dříve Nagyové), jako osoby neoprávněné ukládat úkoly Vojenskému

zpravodajství, na sledování osoby Bc. Radky Nečasové, tehdejší manželky předsedy vlády České republiky, téhož dne za tím účelem převzal adresu tehdejšího bydliště Bc. Radky Nečasové na ul. Darwinova 339/19, Praha 4 – Modřany,

j) dne 24. října 2012 dal rozkaz k provedení sledování osoby Bc. Radky Nečasové příslušníky Vojenského zpravodajství, jež poté s použitím zpravodajské techniky - fototechnických prostředků, kterými byly pořizovány fotografie sledované osoby, probíhalo ve dnech 24.10.2012, 25.10.2012, 26.10.2012, 30.10.2012 a 31.10.2012,

28) Spor o to, zda ve věci šlo o „sledování“ Paní Radky Nečasové a z toho plynoucí spor o výklad tohoto pojmu v daném kontextu je stěžejním problémem této kauzy. Především je třeba zdůraznit, že žádný takový rozkaz nikdy nebyl vydán. Obžalovaný to popírá od počátku, obžaloba to tvrdí, ale ničím nedokládá a všechny důkazy, zejména výslechy svědků - příslušníků Vojenského zpravodajství to vylučují.

29) I v této věci lze primárně odkázat na výpověď obžalovaného při hlavním líčení, kde popřel jakýkoliv nezákonný postup a vysvětlil, co fakticky konal a za jakých důvodů či podnětů.

30) Obžalovaný Ing. Milan Kovanda ve své výpovědi, jejíž záznam je také v režimu utajení nevyprávěl nic, co by potvrdovalo verzi obžaloby.

31) Právý opak tvrzení obžaloby plyne z výpovědi obž. Ing. Pohůnka (str. 11 protokolu z hl.líčení dne 13.1.2015), který je v režimu utajení. O tom viz níže.

32) Pokud jde o obžalovaného Ing. Pohůnka, byl vyslechnut i v přípravném řízení a to ve dnech 20. 8. 2013 a 14. 6. 2013, přičemž v obou případech orgány činné v trestním řízení neshledaly, že by výpověď tehdy obviněného, mohla obsahovat utajované informace ZOUI. Vzhledem k této skutečnosti nevidí obhajoba žádný problém v tom, aby s obsahem výpovědi tohoto svědka argumentovala v rámci neutajované části závěrečné řeči.

33) Obžalovaný plukovník Ing. Pohůnek tedy ve své výpovědi dne 14. 6. 2013, uvedl (v době po svém zadržení), že byl povolán svým nadřízeným, ředitelem Vojenského zpravodajství s tím, že mu byl vydán rozkaz případně úkol, který popisuje tak, že:

K té první věci, která je v tom obvinění k mé osobě, to je sledování paní Radky Nečasové, byl jsem svým nadřízeným ředitelem VZ povolán k němu, s tím že mi byl vydán rozkaz nebo úkol, že pan premiér má podezření, že jeho manželka může být nějakým způsobem ohrožována nebo sledována a je nutno zjistit, zda tomu tak je. Na základě toho jsem vydal ve stejném smyslu úkol svým podřízeným, to znamená, že je naším úkolem zjistit, zda paní Nečasová není ohrožována nebo sledována někým a zda jí nehrozí nějaké riziko. Na základě toho začalo probíhat toto sledování nebo šetření, účelem té činnosti nebylo sledovat paní Nečasovou, ale zjistit, jestli za ní někdo nechodí anebo jí hrozí nějaké ohrožení. Z tohoto byly prováděny svodky nebo výstupy, záznam o průběhu toho monitoringu, zda se něco děje. Probíhalo to

viceméně tak, že se monitorovalo okolí bydliště, kde bydlela. Pokud bydliště opouštěla, tak bylo prováděno zjišťování, zda za ní někdo nejde nebo ji nesleduje.

34) Obžalovaný Ing. Pohůnek dále popisuje předávání informací o průběhu vyšetřování, když tím, komu byly informace předávány, byla obžalovaná Nečasová (tehdy Nagyová). Pro popis této činnosti používá promiscue výraz monitorování a sledování (strana 4-5). Na straně 15 protokolu obžalovaný Ing. Pohůnek na výslovný dotaz státního zástupce směřující k tomu, jaké konkrétní činnosti Vojenské zpravodajství konalo v rámci toho, co je označováno jako monitoring paní Nečasové, obžalovaný Ing. Pohůnek uvedl:

Příslušníci, kteří prováděli tuto akci, tak zjišťovali, zda paní Nečasové hrozí nějaké nebezpečí, případně zda je sledována. Toto prováděli standardním způsobem, tzn. skrytě neboť pokud by toto bylo prováděno transparentním způsobem, nebylo možné případné riziko nebo ohrožení zjistit.

35) Na další dotaz státního zástupce obžalovaný Ing. Pohůnek uvedl, že pro účely této operace byla použita živá síla, vozidla a videoprostředky, nahrávací zařízení, což se standardně používá, aby mohlo být následně vyhodnoceno, zda se v tomto prostředí pohybovaly nějaké rizikové osoby nebo něco zvláštního.

36) Ve své výpovědi ze dne 10. 10. 2013, která opět nebyla pořizovatelem, tedy orgánem činným v trestním řízení, označena jako důvěrná, obžalovaný Ing. Pohůnek především znovu zopakoval (strana 4), že dostal úkol od ředitele služby generála Páleníka. Konkrétně rozkaz s úkolem obsahově prověřit, zda manželce pana premiéra a jeho rodině hrozí nějaké nebezpečí, či zda mohou být nějakým způsobem ohrožováni. Nebylo to nějakým způsobem specifikováno, kdy se to má projevit, ani od koho nebezpečí hrozí. A později se pouze objevila spekulace o jakýchsi možných jehovistech.

37) Obžalovaný Ing. Pohůnek se dále vyjadřuje jednak k alternativě možného zjištění nebezpečí s tím, že v tom případě by příslušníci Vojenského zpravodajství volali a tedy signalizovali svá zjištěn. Vyjadřuje se i k jednotlivým materiálům, vesměs označeným jako záznam o sledování apod. Zmíněné materiály jsou označovány daty 2. 11. 2012 a později. Tedy v době, kdy už obžalovaný nebyl ředitelem Vojenského zpravodajství.

38) Na straně 12 protokolu o výsledku obžalovaného Ing. Pohůnka ze dne 10. 10. 2013 je reprodukována jeho reakce na předložení materiálů, údajně nalezených při prohlídce kanceláře Mgr. Jany Nagyové na Úřadu vlády ČR dne 13. 6. 2013. Z hlediska obhajoby je významné, že podle obžalovaného Ing. Pohůnka byl materiál určen pro premiéra, nejspíš byl předán paní Nagyové, obžalovaný Ing. Pohůnek jej přinesl v obálce určené pro premiéra a tento materiál byl předložen řediteli služby, obžalovanému dne 31. 10. 2012 po slavnostním předání funkce mezi Páleníkem a Kovandou, podle obžalovaného odpoledne, s tím že generál Kovanda se s tím materiálem seznámil a vrátil mu ho. Jinými slovy, tento materiál již míjel zcela obžalovaného.

39) Na straně 19 téhož protokolu se obžalovaný Ing. Pohůnek vyjadřuje k tomu, že se dokumentace k obraně proti sledování nevede, neboť to nevyžadují žádné vnitřní předpisy. Nicméně v daném případě chtěl „ředitel Páleník“ jakousi svodku

činnosti. Tento výstup zvolili ti příslušníci, kteří činnost prováděli. Na dotaz státního zástupce, zda je informována osoba, vůči níž se provádí obrana proti sledování, svědek uvedl, že to záleží případ od případu.

40) Na straně 21 téhož protokolu se obžalovaný Ing. Pohůnek vyjadřuje k tvrzení svědka Ing. Rostislava Pilce o tom, že osoba, ve vztahu k níž je prováděna obrana proti sledování o této činnosti ví. Vysvětluje pojmy „sledování“ a „kontrasledování“, přičemž TOPS (trasa obrany proti sledování je „jednou z mnoha technik obrany proti sledování. BIS není TOPS považován za kontrasledování, ale za samostatnou kategorii - antisledování. Jde zřetelně o poměrně dost složitou problematiku, kterou obžaloba prostě odbyla tím, že v případě paní Radky Nečasové šlo o sledování. K tomu ještě níže.

41) Na straně 22 téhož protokolu je zaznamenáno tvrzení obžalovaného Ing. Pohůnka, že premiér Nečas je osobou, která byla a i dodnes je nositelem informací ve vztahu k působení cizích informačních služeb vůči ČR.

42) Na straně 23 téhož protokolu obžalovaný Ing. Pohůnek výslovně uvedl, že v některých případech kontrasledování je přímo žádoucí, aby osoba která je chráněná o tomto opatření nevěděla.

43) Na straně 24 téhož protokolu obžalovaný Ing. Pohůnek uvedl, že dokumenty byly Janě Nagyové předávány v zalepené obálce a byly určeny pro premiéra.

44) Na straně 26 téhož protokolu se obžalovaný vyjadřuje k tomu, co bylo hlavní prioritou - zajistit bezpečnost a konspiraci - ochrana zadavatele, kterým byl premiér.

45) I s respektem k utajení lze konstatovat, že výpověď obžalovaného Ing. Pohůnka u hlavního líčení nebyla v rozporu s jeho výpověďmi shora uvedenými, spíše doplnila a prohloubila v reakci na obsah obžaloby.

46) Podobně je tomu i v případě dalších důkazů provedených v přípravném řízení. Svědkyně s utajenou totožností - označená jako Jana Malá vypověděla dne 20. 8. 2013, že přibližně kolem 24. 10. 2012 si „nás“ zavolal náš vedoucí oddělení, pan Petr Chvíla a zadal úkol. Výslovně bylo od něj doslovně řečeno, že jde o úkol premiéra, že rodině premiéra hrozí nějaké nebezpečí, jim blíže nespecifikované a měli za úkol monitorovat okolí jeho bydliště. Byla řečena adresa, a úkolem bylo hlídat vchod do domu a okolí, a to v době, kdy premiér nebyl doma. Současně jim bylo řečeno, že premiér odjíždí cca v 7,15 hodin, hlídat měli až do návratu premiéra zpátky domů a pokud někde jeho manželka s dětmi, vlastně s dcerou, tou malou vyjela, tak hlídat jestli s nimi nikdo nevyjel, jestli je někdo nesleduje, jestli není v nebezpečí. Svědkyně dále uvedla, že záznamy o monitoringu předávala panu Tomanovi na stůl.

47) V průběhu výslechu proběhl spor mezi jedním z obhájců a jedním ze státních zástupců, když obhájce požadoval, aby státní zástupce nepoužíval slovo sledování, neboť v souvislosti s otázkami na svědkyni jde v podstatě o návodnou otázku, zatímco státní zástupce uvedl, že český ekvivalent slova monitoring je sledování. To jen dokresluje problém používání výrazu sledování bez shody na jeho přesném obsahu.

48) Zcela shodně vypovídal svědek pod skrytou identitou Matěj Novák, který úvodem své výpovědi (str.3) uvedl, že v daném období byli svoláni vedoucím oddělení panem Chvílou do zasedací místnosti a zde jim byl vydán úkol s tím, že premiérově rodině hrozí určité nespecifikované nebezpečí, že se kolem jeho rodiny pohybují nějaké závadové osoby. Úkol byl vydán v tom smyslu, tuto skutečnost potvrdit nebo vyvrátit. Následně, svědek neví jestli ještě týž den nebo druhý den, bylo zahájeno opatření na adrese bydliště premiéra. Akce byla ukončena poté, kdy žádné závadové osoby nebyly potvrzeny. Na otázku, zda pan Chvíla uvedl, kým mu byl úkol zadán, zněla odpověď, že to byl úkol přímo od premiéra.

49) Následně svědek popisuje realizaci zmíněného úkolu, tedy vydání SPZ vozidla, konkrétně se zlínskou značkou a jeho využití. Svědek se na dotaz státního zástupce vyjadřuje i k tomu, kdo by byl vnímán nebo definován jako závadová osoba a k technice provádění celé operace.

50) Naprosto shodně vypovídá i pracovník Vojenského zpravodajství vedený pod krycím jménem Ondřej Toman, vyslechnutý 17. 7. 2013. Vše mělo započít 24. 11. 2012 (doslovně převzato), kdy si nadřízený svědka a další svolal a vydal rozkaz. Svědek současně uvedl, že podle jeho přesvědčení zadaný úkol nespadal do náplně činnosti jeho oddělení - odboru vnitřní bezpečnosti.

51) Svědek evidovaný pod krycím jménem Petr Charvát, příslušník Vojenského zpravodajství uvedl dne 19. 7. 2013, že v době zadání úkolu byl na služební cestě, byl stažen zpět a zhruba 24. 10. 2012 se vrátil a byl informován, o úkolu od premiéra provést kontrasledování jeho bydliště a okolí a jeho rodinných příslušníků, pročež byli stanoveni a vyčleněni lidé, kteří měli volno a kteří se pak na akci podíleli.

52) Obžaloba zmiňuje, ale bez jakékoliv reflexe, výpovědi utajovaných svědků, příslušníků Vojenského zpravodajství. Například vypovídajícího pod jménem Kamil Zoubek (str.32). Opět jde o příslušníka Vojenského zpravodajství. Jmenovaný ve vztahu k činnosti Vojenského zpravodajství vůči osobě Bc. Radky Nečasové vypověděl, že, před zahájením akce byli svoláni k Petru Chvílovi, který jim sdělil, že existuje podezření na útok na předsedu vlády ČR. Předseda vlády ČR měl mít obavy o své okolí. Provedení celé akce dostal za úkol Ondřej Toman. Sám svědek se akce účastnil nejméně dvakrát. V obžalobě je dále uvedeno:

K dotazům dále svědek podstatně vypověděl, že:

- na přesné zadání úkolu si svědek nevzpomíná. Ví, že měli hlídat ulici Darwinova, zda se tam neděje něco podezřelého. Monitorovali celou ulici Darwinova,

- svědek si nepamatuje, zda se zadání Petra Chvíly týkalo nějaké konkrétní osoby z rodiny předsedy vlády ČR. Vlastní akce dle svědka začala snad 25.10.2012 a skončila někdy začátkem měsíce listopadu 2012,

- svědek si nevzpomíná, jestli byla hrozba předsedovi vlády ČR nějak blíže specifikována,

- krycí jméno akce znělo DARWIN,

- vlastní činnost svědka spočívala v tom, že jen seděl v automobilu a díval se na ulici,

- Bc. Radka Nečasová užívala vozidlo zn. Škoda Fabia. Sám svědek za tímto vozidlem nikdy nejel. Domnívá se, že pokud by toto vozidlo někam jelo, kousek by se doprovodilo, aby se zjistilo, zda za ním někdo nejede,

- při zadání úkolu jim bylo řečeno, že jde o úkol od předsedy vlády ČR. Obdrželi také adresu ulice Darwinova,
- při plnění úkolu měl svědek k dispozici fotografii Bc. Radky Nečasové, kterou si našel na internetu,
- svědek v rámci akce nepořizoval žádné fotografie ani poznámky,
- hlášení o činnosti na místě svědek podával Ondřeji Tomanovi,
- v rámci akce svědek nekomunikoval s rodinnými příslušníky předsedy vlády ČR o tom, kdy, kdo a kam půjde, svědek dopředu neznal po jaké trase se Bc. Radka Nečasová bude pohybovat. Ve věci nikdy přímo nekomunikoval s obv. plk. Ing. Janem Pohůnkem, MBA, obv. genpor. Ing. Ondřejem Páleníkem, MBA nebo obv. genmjr. Ing. Milanem Kovandou,
- svědkovi není známo, zda byla rodina předsedy vlády ČR informována o hrozícím nebezpečí,
- dále svědek vyjádřil svůj názor, že v případě činnosti spojené s osobou Bc. Radky Nečasové šlo o obranu proti sledování. Rovněž tak, dle názoru svědka, bývá osoba, která je předmětem obrany proti sledování upozorňována na skutečnost, že je předmětem této obrany.

53) Dne 19. 7. 2013 byl vyslechnut Ing. Petr Chvíla, příslušník Vojenského zpravodajství. Uvedl, že buď 24. 10. nebo 25. 10. 2012 byl telefonicky povolán k řediteli plukovníku Ing. Pohůnkovi, ten mu sdělil, že se vrátil od generála, který mu sdělil, že byla vyhodnocena bezpečnostní hrozba u rodiny premiéra Nečase a k tomu nařízena příslušná činnost. Když se zeptal na bezpečnostní hrozbu, bylo mu sděleno, že snad údajně nějaké sektářství. Plukovníkem Pohůnkem mu mělo být nařízeno okamžitě zahájit obranu proti sledování. Následně pak svědek popisuje technickou realizaci tohoto zadání. Popisuje i to, jak informoval o tom, že v místě se nic dramatického neděje. Na otázku, zda prováděl ve věci instruktáž, uvedl, že vydal pokyny, zaměřit se na vozidla, která postávají v ulici a v těch vozidlech budou osoby, pokud se někdo bude výslovně potulovat v této ulici nebo když vyjede z toho objektu vozidlo a za tím vozidlem se rozjede další, tak aby si zapsali číslo. Tak dostal instrukce od Ing. Pohůnka.

54) Na poněkud zavádějící dotaz, policejního rady, zda se kontrasledování týkalo paní Radky Nečasové a zda to nějakým způsobem souviselo či týkalo se obrany České republiky (str. 10) svědek uvedl, že to předpokládal, protože mohlo jít o ohrožení manželky premiéra či jeho rodiny a to je ohrožení země.

55) Podobně vypověděli svědci dne 15.1. 2015, protokol je taktéž v režimu utajení. Pokud jde o jejich výpověď, obhajoba poukazuje zejména na

- str. 2, první odstavec výpovědi, začínající „Někdy koncem října roku ...“
- str. 8, druhý odstavec výpovědi, začínající „Co se týče...!“

56) Významná je výpověď svědka vyslechnutého dne 14.4.2015. Obhajoba poukazuje na celou jeho výpověď, kterou kvůli tomu, že jde o sérii otázek a odpovědí, nejde rozčlenit na odkazy jako v předchozích případech. Sumárně lze pouze říci, že potvrdil obhajobu obžalovaného ve všech bodech. Tedy, jak pokud jde o důvody činnosti Vojenského zpravodajství směřující k prověření základní informace, tak pokud jde o volbu prostředků a jejich označení.

57) K obžalobě lze souhrnně říci, že je až abnormálně chudá na faktické důkazy týkající se tvrzeného sledování, což se pokouší nahradit úvahami a spekulacemi o tom co se stalo a jak to bylo motivováno.

58) Na straně 16 interpretuje obžaloba (nutno říct že přesně) výpověď obviněné Jany Nečasové, která uvedla, že při svém jednání jednala bez zlého úmyslu, bez úmyslu poškodit Radku Nečasovou a motivem jejího jednání bylo získání informace o tom, že Radka Nečasová je obklopena lidmi, kteří nějakým způsobem ovlivňují, údajně snad příslušníky náboženské společnosti svědky Jehovi. Za této situace se obrátila na obžalovaného Ing. Páleníka s tím, aby zjistil, kdo se kolem manželky předsedy vlády ČR „motá“ a zjistit, o co jde. O dalším pak již vypověděla toliko velmi obecně, že takto informovala obžalovaného Páleníka, společně se osobně sešli jedenkrát nebo dvakrát a na četnost telefonických kontaktů si nevzpomíná.

59) Bez ohledu na základní tvrzení o podezření z kontaktu či ovlivňování Radky Nečasové uvedenou náboženskou skupinou je z její výpovědi patrné, že v ní není obsažena zmínka o požadavku na sledování Radky Nečasové, či jakýkoliv jiný způsob zjišťování toho, co ona sama konkrétně dělá a následné poskytnutí takových informací. To již je kombinace či spíše spekulace orgánů činných v trestním řízení.

60) Jako svědek byl rozsáhle vyslechnut tehdejší ředitel vojenského zpravodajství svědek Ing. Rostislav Pilc. Ten se vyjadřoval k činnosti jím označené jako kontrasedování, což ale není odborný výraz jak uvedl, neboť v rámci činnosti Vojenského zpravodajství se tato činnost nazývá TOPS. Jde o trasu na ochranu proti sledování. Uvedl, že na sledování je v každém případě jednotlivém veden „svazek“, který musí obsahovat povolení ministra ke sledování a také záznam o provedení sledování. Tyto dokumenty jsou utajovány minimálně ve stupni utajení „důvěrné“. Dále popsal, co je zmíněná trasa na ochranu proti sledování s tím, že pokud jde o kontrasedování, nemusí existovat povolení k pořizování obrazových záznamů, protože osoba, která je předmětem kontrasedování o tom ví. Další část výpovědi tohoto svědka jak jí reprodukuje obžaloba je nutno citovat doslovně, neboť je zde uvedeno :

-k předloženým „Záznamům o sledování - DARWIN“ ze dnů 31.10.2012, 5.11.2012 a 8.11.2012 svědek vypověděl, že dle něj jde jednoznačně o dokumenty o sledování. Toto svědek odůvodnil tím, že: ani jeden z těchto dokumentů nesplňuje základní atributy spisové služby, což by měla TOPS nebo sledování obsahovat: dokumenty neobsahují schvalovací doložku. Dále svědek přesně specifikoval, co by z věcného hlediska měly obsahovat záznamy o sledování a na rozdíl od toho záznamy o TOPS. Vysvětlil také, proč podle jeho názoru nejde o TOPS. Své vysvětlení založil na tom, že v záznamech není vůbec stanovena trasa s průchozími body, kterými by osoba, jež je předmětem TOPS, měla projít. Vyhотовené záznamy svědek označil za ryze amatérské, jako záznamy osoby, která se teprve učí jak záznamy vyhotovovat, Bude ještě zmíněno, že tím svědek fakticky zpochybňuje, že šlo o úkon „sledování“ a obžaloba to přiznává.

61) I zde je třeba poznamenat, že svědci vypovídali i při hlavním líčení a v jejich výpovědi nebyly soudem shledány podstatné rozpory, pro které by bylo třeba jim obsah výpovědi z přípravného řízení předstříh.

62) Krom těchto důkazů považuje obhajoba za významný důkaz záznam o sledování akce Darwin, vyhotovený 31. 10. 2012 a označený jako stopa číslo 1. (str. 36). Dle svého obsahu postihuje sledování Radky Nečasové v době od 24. 10. do 31. 10. 2012. Obžaloba tvrdí, že z hlediska hodnocení důkazů je významné, že popis činnosti v každém dni je označen jako počátek a konec „sledování“. K tomu lze z pohledu obhajoby především dodat, že záznam byl vyhotoven 31. 10. 2012 a z logiky věci by bylo možné dovozovat, že buď tento anebo mnohem pravděpodobněji teprve příští den mohl být předán nadřízeným.

63) Obdobné záznamy jsou zmíněny na straně 37 obžaloby s datem vyhotovení 5. 11. 2012 a 8. 11. 2012 přičemž v obou případech obžaloba zdůrazňuje, že z obsahu nevyplývá, že by došlo k sledování vozidel či osob, které přijdou v kontakt s osobou Radky Nečasové.

64) Rozsáhlým důkazem obžaloby je vyjádření Policie ČR, útvaru zvláštních činností služby kriminální policie a vyšetřování, které se nachází ve spise na čísla listu 2576 až 2583 (obžaloba str.40). Tento důkaz obhajoba zmíní jen velmi stručně, neboť jeho důkazní hodnota limituje s nulou. Ve zmíněném odborném vyjádření se jeho autor či autoři zabývají definováním jednotlivých pojmů jako je sledování osob, sledování technickými prostředky, obrazová dokumentace, kontrasledování atd. Činí tak ovšem z pohledu úplně jiné složky, tedy z pohledu policie a ve skutečnosti je to tak, že jeden policejní útvar druhému policejnímu útvaru dodává důkaz, z něhož by zřejmě podle obžaloby, byť ani to není zcela jasně tvrzeno, mělo vyplývat, že v daném případě bylo prováděno sledování. Míneho opět sledování ve smyslu § 15 Zákona, k čemuž ovšem uvedený útvar naprosto není kompetentní, neboť jde či by šlo o právní hodnocení. Kromě toho lze důvodně předpokládat, že Vojenské zpravodajství má vlastní definice analyzovaných pojmů, neboť má vlastní interní předpisy týkající se zmíněného sledování a dalších operativních postupů. Ty obžaloba nepředložila, důvod je vcelku zřejmý, jde o utajované skutečnosti, což je fakt, který sám o sobě nemůže absenci důkazů nahradit.

65) Rozsáhle obžaloba zmiňuje na straně 43 a násl. obsah odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu mezi obžalovanou Nečasovou a (mimo jiné) obžalovaným. Jde ovšem pouze o časové vymezení, kde kromě komunikujících osob a data, respektive času není vůbec konkrétně uvedeno, co mělo být předmětem této komunikace a je pouze tvrzeno, že například z obsahu vyplývá, že příslušníky Vojenského zpravodajství bylo realizováno sledování v místě bydliště předsedy vlády ČR, konkrétně dvěma příslušníky Vojenského zpravodajství bylo monitorováno okolí bydliště předsedy vlády ČR a foceno služební vozidlo užívané předsedou vlády ČR. Přehlédneme-li fakt, že obžaloba má především obsahovat popis konkrétních důkazů a teprve pak, nikoliv však výhradně, jejich hodnocení, z citovaného jednoznačně vyplývá, že nebyla sledována paní Radka Nečasová. Incident sám bude ještě zmíněn.

66) Při úvaze o tom, zda a případně z čeho lze dovozovat, že obžalovaný dal pokyn k nějaké nezákonné činnosti, například ke sledování ve smyslu § 15 zákona, by kromě přesné definice toho, co podle pravidel Vojenského zpravodajství je

takovýmto úkonem, které se obžaloba velmi úzkostlivě vyhýbá, bylo samozřejmě nutné prokazovat i to, že vůbec dal nějaký rozkaz. Důkazy, které by obecně k prokázání takovéto činnosti přicházely v úvahu, jsou zřejmé avšak v obžalobě absentují. Byly by to jednak výpovědi podřízených, případně výpověď někoho, kdo by si u Vojenského zpravodajství takovou činnost objednal a případně další důkazy, například obsah telekomunikace z níž by něco takového vyplývalo. V daném případě přichází v úvahu, pokud jde o podřízené obžalovaného, několik úrovní příslušníků Vojenského zpravodajství, počínaje bezprostředními podřízenými obžalovaného a konče operativními pracovníky, kteří měli inkriminovanou činnost fakticky zajišťovat. Na žádném z těchto stupňů se neobjevuje informace o rozkazu ke sledování, žádný z vyslechnutých svědků ať již z těch, o kterých je možné hovořit vzhledem k tomu, že jejich výpověď nepodléhá utajení, anebo těch, jejichž výpověď včetně jejich jména a služebního zařazení utajení podléhá, nic takového nevyprávěl. Lze-li z celého dovodit, zejména pokud jde o výpověď bezprostředního podřízeného, tedy obžalovaného Ing. Pohůnka, v podstatě zněl rozkaz tak, aby bylo prověřeno, zda hrozí nějaké nebezpečí. Vcelku logicky, jako kdekoliv jinde mohl obžalovaný předpokládat, že půjde o konkrétní činnost a tato činnost bude zákonná. Stěží lze po něm požadovat, aby v souvislosti s takovýmto pokynem či rozkazem současně zdůrazňoval, že nesmí být postupováno protizákonně. Například prováděno něco, k čemu je třeba povolení ministra.

67) Z toho důvodu je to, co je uvedeno na straně 54 obžaloby v bodě označeném „Hodnocení důkazů“, pokud jde o bod I. obžaloby, velmi odvážné. V první větě je totiž tvrzeno, že na základě výše rozvedených důkazů má obžaloba za to, že ve vztahu k poškozené Radce Nečasové bylo Vojenským zpravodajstvím realizováno sledování osoby. Motivem tohoto jednání podle obžaloby byla snaha obžalované Nečasové získat informace o soukromí poškozené Radky Nečasové, které by mohla využít ve svůj prospěch v rámci osobního poměru udržovaného s tehdejší předsedou vlády ČR. Pozoruhodná je další věta, že tomuto motivu jednoznačně nasvědčují pořízené záznamy z odposlechu telekomunikačního provozu, zejména výše uvedené telefonní hovory uskutečněné se svědkem Nečasem, svědkem Ing. Poulem, svědkyní Zlatohlávkovou a hanlivá zpráva odeslaná Mgr. Nečasovou poškozené Radce Nečasové. Obhajoba v tomto směru vyvinula maximální možné intelektuální úsilí, nicméně není schopna pochopit, jak z těchto důkazů je možné dovodit, že bylo realizováno ve vztahu k Radce Nečasové sledování, které ovšem obžaloba z opatrnosti ani nepodřazuje pod příslušné zákonné ustanovení Zákona. A co snad bylo jeho motivem. Zcela jistě nic z těchto domýšlených motivů a cílů nebylo sdělováno obžalovanému, neboť toho v rámci této konstrukce obžaloba vůbec nezmiňuje. Za prokázaný snad lze mít negativní vztah obžalované Nečasové k tehdejší manželce premiéra, ale to je tak všechno. O tom, že by se měl promítnout do „úkolování“ Vojenského zpravodajství anebo dokonce obžalovaného, žádné důkazy nabídnuty nejsou.

68) Obžaloba dále poukazuje na již zmíněné odborné vyjádření Policie ČR a podle ní je z tohoto vyjádření zcela zřejmé, proč zpracovatel činnosti Vojenského zpravodajství označil jednoznačně za klasické sledování osoby. Problém ovšem tady je v tom, že žádné „klasické sledování osoby“ neexistuje. Takovýto pojem není

definován a obžaloba to otevřeně přiznává v další části své argumentace na straně 55, když uvádí, že

Z hlediska zákona existuje pouze pojem sledování osob a věci". Tato forma skryté činnosti zpravodajské služby může mít různé cíle a zaměření a z tohoto pohledu lze sledování dělit na sledování osob, sledování věci a kontrasledování. Z pohledu zákonných požadavků jsou však tyto činnosti vždy sledováním osob a věci, to je skrytým sledováním u něhož je požadováno příslušné povolení ministra či soudu. To je ovšem hrubé zkreslení právní reality. Především odkaz na zákon či hledisko zákona je fakticky odkazem na trestní řád, konkrétně jeho § 158 d, který upravuje tyto činnosti, ovšem v podmínkách policie. To znamená, že není korektní bez dalšího hovořit o tom, že v podmínkách skryté činnosti zpravodajské služby může mít tato forma různé cíle a zaměření, ale pořád jde o sledování, protože v rámci činnosti Vojenského zpravodajství může být tento pojem upraven zcela jinak a definice také může zcela jinak znít.

69) Právně chybná je i předposlední věta tohoto odstavce, která tvrdí, že pro sledování osob a věci je požadováno příslušné povolení ministra či soudu. Není to pravda ani v podmínkách trestního řízení, neboť pro povolení sledování osob a věci existují různé povolovací úrovně podle toho, zda jde o "pouhé" sledování osoby a věci ve veřejném prostoru, pro které není třeba žádné povolení, sledování při kterém je pořizován zvukový, obrazový nebo jiný záznam, pro něž policie potřebuje souhlas státního zástupce dle § 158d odst. 2 tr.řádu atd. To se ovšem týká pouze aktivit policie v rámci trestního řízení, kde není vůbec zapotřebí povolení ministra. Povolení ministra je zapotřebí podle zákona o Vojenském zpravodajství, ovšem právě a výhradně ke sledování osob a věci, aniž by bylo definováno, co je tímto pojmem konkrétně míněno. Právě konfrontace obsahu tohoto pojmu v trestním řádu a jeho bezobsažnosti v zákoně o Vojenském zpravodajství nutně vede k závěru, že konkrétní definice a tedy to, co vlastně má být povolováno, je uvedeno a vyplývá z interních předpisů Vojenského zpravodajství.

70) Ovšem v dané věci je to pouze jedna, navíc méně podstatná rovina celé věci. Důležitější je, že ke sledování ať už tím je míněno cokoli, nikdo žádný rozkaz či pokyn nedal, tudíž by bylo maximálně možné uvažovat o tom, že v rámci prověřování toho, zda premiér či jeho rodina nejsou ohroženi, byly užity metody, které lze užít pouze se souhlasem ministra. Tedy které již je možné označit za sledování. To ovšem obžaloba netvrdí, protože není schopna tyto metody definovat a oddělit je od činnosti, kterou vcelku logicky musí provádět kdokoli, kdo prověřuje základní informaci. Znovu je třeba připomenout již namítnuté. Je naprosto vyloučeno s ohledem na to, že sledování, ať již tím je definováno cokoli, zřetelně je podle zákonodárce činností, která zasahuje do práv jiných a proto je v souhlasu ministra, žádat takový souhlas pouze na základě nějakého osobního pocitu či neprověřené informace o hrozbě nebo bezpečnostním riziku. Naprosto logicky tedy předtím, než by bylo rozhodnuto, zda bude přistoupeno k této již sofistikovanější zpravodajské metodě, muselo proběhnout prověřování, aby vůbec případnou žádost bylo možné něčím odůvodnit.

71) I s rizikem dalšího obvinění z nízké intelektové úrovně, které na adresu těch, kdo zpochybňují subjektivní stránku tvrzeného činu, vyslovil senát Městského soudu v Praze, je třeba připomenout, že zavinění předpokládá vědomí o protiprávnosti jednání. Pro jakou činnost je zapotřebí povolení ministra obrany, a tedy co je sledováním dle § 15 Zákona nepochybně existovala (a existuje vnitřní směrnice). Ta

se zjevně neshoduje s výkladem, který pro tento pojem podává odborné stanovisko Policie ČR (viz. výše). Možná je zmíněná vnitřní směrnice příliš extenzivní, možná je naopak přesnější, ale v každém případě by bylo možné o zavinění hovořit, pokud by bylo prokázáno, že v daném případě bylo jednáno v rozporu s tímto interním předpisem. To ovšem obžaloba nedokládá. A nevypořádává se ani s otázkou, zda je možné se dopustit tvrzeného trestného činu jednáním, které je v souladu s interní instrukcí, vydanou sice k provedení Zákona, ale (možná), ve svých důsledcích v rozporu s ním. Dokonce si tuto otázku ani neklade. Je absurdní, je-li kdo stíhán pro skutek kvalifikovaný jako výkon pravomoci způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, tedy přečin zneužití pravomoci úřední osoby, ale o které pravomoci šlo a v čem byly porušeny není primárně doloženo textem normy, která tyto pravomoci určovala, či podrobněji definovala. Namísto toho je rozsah těchto pravomocí odhadován.

72) A jak vyplývá z výpovědi operativních příslušníků Vojenského zpravodajství učiněných v přípravném řízení, zhruba 8. 11. byla tato prověřovací činnost ukončena s tím, že žádné riziko nebylo zjištěno a tedy nebylo potřeba ve věci činit žádná další opatření včetně zakládání speciálního spisu.

Lze tedy uzavřít, že nebylo prokázáno ani vydání rozkazu k sledování kýmkoliv, ani její sledování.

ch) se záměrem posléze výsledky sledování osoby Bc. Radky Nečasové předat Mgr. Janě Nečasové (dříve Nagyové),

73) To, že obžalovaný a obžalovaná Nečasová spolu v době od 23.10. 2012 do 31.10.2012 komunikovali, byť velmi heslovitě, není sporu. Nesporné je, že byla příslušníky Vojenského zpravodajství byla prováděna činnost, o jejíž právní podstatu je veden spor, je také mimo diskusi. Jde o to, jak tato fakta soud zhodnotí. Ale obžaloba ničím nedokládá, z čeho dovozuje toto své obvinění. Komu byly výsledky monitoringu adresovány uvedl obžalovaný Ing. Pohůnek a nutno podotknout, že to bylo v době, kdy již obžalovaný nebyl ředitelem Vojenského zpravodajství. Ale zejména, jaký by asi mohl mít úmysl, když dal pokyn k prověření informace či podezření s vědomím, že ve službě skončí za čtyři dny, tedy mnohem dříve, než vůbec nějaké výsledky budou známy? Tvrzení o úmyslu obžalovaného je ničím nepodloženým dohadem, který má logicky zakončit konstrukci celého obvinění z jednání ve prospěch obžalované Nečasové.

k) dne 24.října 2012 rovněž Mgr. Janě Nečasové (dříve Nagyové) potvrdil, že příslušníky Vojenského zpravodajství je aktuálně realizováno sledování osoby že příslušníky Vojenského zpravodajství je aktuálně realizováno sledování osoby Bc. Radky Nečasové,

74) Toto tvrzení není doloženo žádným odkazem na důkaz ani v obžalobě, ani v trestním spise. Z popisu skutků, odůvodnění obžaloby včetně prepisů odposlechů a záznamů nelze dovést žádnou informaci o tom, že by v daný den došlo k nějakému kontaktu nebo předání zprávy.

75) V této souvislosti je ale třeba připomenout, že odposlechy v této věci byly nařízeny usnesením soudce Okresního soudu v Ostravě, aniž by pro takovýto postup byly splněny zákonné podmínky a aniž by to v obžalobě bylo jakkoliv vysvětleno. Je tvrzeno, že se stal skutek, který měl být spáchán na území hlavního města Prahy. Není žádný zákonný důvod proto, aby za této situace byl obžalovaný odňat svému soudci i jen v souvislosti s rozhodováním o nařízení odposlechů. Tyto odposlechy jsou tedy z uvedeného důvodu nezákonné a přesto, že obsahově vůbec nic neznamenají, soud by měl tuto nezákonnost zohlednit a deklarovat, že k nim nelze přihlížet.

76) Zcela jistě není v obžalobě uvedeno nic, co by skutkově opravňovalo závěr, že obžalovaný z obžalovanou Nečasovou komunikoval a předával jí nějakou informaci dne 24.10.2012. Záznamy se týkají dnů 23.10.2012 a 26.10.2012 a dalších. K 24.10.2012 žádný záznam neexistuje. Spíše pro úplnost je ale třeba připomenou komunikaci mezi oběma jmenovanými dne 26.10. kdy podle záznamu na č.listu 2605 ráno telefonoval řidič premiéra Nečase, že služební vozidla je monitorováno a fotografováno neznámými osobami, mužem a ženou ve vozidle Škoda Octavia Combi RZ 4PO5956, Obžalovaná Nečasová se ptala prostřednictvím SMS obžalovaného gen. Páleníka, zda „je to od vás“ a obžalovaný ji to asi za hodinu potvrdil. I z tohoto důkazu lze dovodit, kromě nepříliš utajené práce příslušníků Vojenského zpravodajství také to, že nešlo o sledování Radky Nečasové ale přesně o to, co popsal řidič tehdejšího premiéra. O monitoring.

Závěr

77) Na závěr zbývá dodat jen velmi málo. Sledování je operační či vyšetřovací postup. Není cílem, ale prostředkem. Obžalovaný nedal žádný rozkaz, pokyn či cokoli podobného, co by explicitně, anebo alespoň náznakem určovalo operační postupy. Bylo by to ostatně velmi neobvyklé, kdyby ze své pozice ředitele zpravodajské služby předepisoval prostřednictvím nižších článků řízení operativcům ne co mají dělat, ale jaké postupy zvolit. Bylo by to nejen neobvyklé, ale, pokud by chtěl, aby například provedli sledování paní Radky Nečasové ve smyslu ustanovení § 15 Zákona i nezákonné. Není žádný důvod, proč nevěřit svědkům, kteří do jednoho potvrdili zcela jiný pokyn, totiž pokyn prověřit možnou bezpečnostní hrozbu pro tehdejšího premiéra, případně jeho rodinu. A také to, co tuto hrozbu mohlo spojovat s tím, co je v kompetenci Vojenského zpravodajství. Je obtížné si představit, že by se z tolika osob, zúčastněných na celé akci ani jeden nebránil, pokud by měl za to, že je po něm požadován nezákonný postup. A už vůbec si nelze představit rozumný motiv k tomu, aby všichni společně následně lhali, křivě svědčili a tvrdili shodně to, co o důvodech akce uvádějí. Lze snad uvažovat o možném motivu obžalovaného Ing. Pohůnka, resp. ostatních spoluobžalovaných líčit okolnosti celého opatření tak, aby nebylo patrné, že mělo jít o sledování Radky Nečasové z důvodů, které tvrdí obžaloba. Takový důvod ale nemá nikdo ze svědků a přesto všichni tvrdí shodně, že šlo o bezpečnostní akci z důvodů, které uvádí obžalovaný. A naopak, nikdo netvrdí, že by si obžalovaný vyžadoval nějaké speciální zprávy o paní Radce Nečasové. I to by bylo hodně zvláštní, jestliže důvod akce jim byl sdělen jinak a nebyl důvod se na paní Radku Nečasovou zaměřovat jinak než způsobem, který je popisován. Tedy nikoliv proto co sama dělá, ale zda ji přitom někdo nesleduje. Nelze tedy než

zopakovat, že vůbec nebyl v inkriminované době či kdykoliv jindy prokázán rozkaz obžalovaného a přeneseně ani jeho podřízených ke sledování paní Radky Nečasové.

78) Problém plynoucí z nedostatečného popisu skutku byl v závěrečné řeči poměrně rozsáhle analyzován. Lze toliko dodat, že nemůže být obecně akceptovatelný postup obžaloby či policejních orgánů, které namísto popisu konkrétního jednání užijí jeho právní kvalifikaci. Tedy stejně jako není možné shrnout údajné protiprávní jednání do pojmu „sledování“ nebyl akceptovatelný popis skutku, v němž by namísto skutečného popisu jednání a následku bylo toliko uvedeno „ublížil na zdraví“, „odcizil“ nebo „oloupil“ atd. Nejde „jen“ o princip fair procesu, který žádá, aby obviněný resp. Obžalovaný byl srozumitelně informován o tom, z čeho je viněn a mohl se adekvátně bránit.

79) Jde i o možnost rozlišení mezi případným trestným činem a kázeňským proviněním, které jistě závisí na povaze jednání. Trestní odpovědnost a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu (§ 12 odst. 2 tr. zákoníku). Pro takové rozlišení zobecněný popis údajného protiprávního jednání nedává prostor. Bylo již zmíněno, že je něco jiného nařídít sledování domu zvenčí a něco jiného nařízení bytového odposlechu. A přeci oboje může podle obžaloby a jejího odkazu na zákonné normy být sledováním. A samozřejmě záleží i na tom, zda je sledování (jako jasně popsaná činnost) realizována hodinu nebo měsíc. Ovšem pro posouzení těchto nuancí obžaloba nedává žádný prostor. Což samozřejmě musí jít k její tíži.

80) Nelze přehlédnout rozpor, který je i v otázce, co to vlastně příslušníci Vojenského zpravodajství realizovali ve vztahu k rodině tehdejšího premiéra. Jak se odborně daný postup jmenuje. Obžalovaný Ing. Pohůnek tvrdí, že šlo o kontrasedování jakožto samostatnou kategorii rozvědných a kontrarozvědných postupů. Ale nešlo o trasu obrany sledování. Jeho verzi zřetelně potvrzuje svědek, vyslechnutý dne 13.4.2015 (strana 3 protokolu). Naopak, svědek Ing. Rostislav Pilc tvrdil ve svém výslechu v přípravném řízení, že šlo o sledování, co ale dokládal poukazem na záznamy, provedené jednotlivými příslušníky, kteří operaci prováděli. Ovšem hned na to své tvrzení fakticky popřel, když hovořil o tom, že záznamy i odposlechy vlastně vůbec nemají formu a náležitosti takových záznamů (viz výše). Ing. Pohůnek pak ve svém výslechu dne 10.10.2013 komentoval svědeckou výpověď Ing. Rostislava Pilce takto:

To co uvádí pan generál Pilc je hámotina, je to smícháno několik věcí dohromady.

Takže nejenže dodnes nevíme, co vlastně příslušníci Vojenského zpravodajství konkrétně konali v inkriminované věci, není ani jisté, jaké odborné označení pro to existuje.

81) Snad pod tlakem vědomí nejasnosti ohledně toho, o jaký úkon vlastně mělo jít bylo vyžádáno již shora zmíněné odborné stanovisko Policie ČR. To je ale současně i zřejmým přiznáním nedostatku popisu skutku. Za normálních okolností, tedy řádného popisu by nebylo zapotřebí dodávat stanovisko k něčemu, co by si jistě soud zhodnotil a právně kvalifikoval sám. Stačilo by jen uvést o co po skutkové stránce šlo. Co se dělo. To ale obžaloba neučinila.

82) *V ustanovení § 2 odst. 2 tr. ř. je vyjádřena stěžejní zásada trestního řízení tzv. presumpce neviny, požadující, aby vina obviněného byla úplně a nepochybně prokázána. Tím je těsně spjata se zásadou pravdivého zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 2 odst. 5 tr. ř.). Odsuzující rozsudek může být proto vynesena, až když byly odstraněny všechny důvodné pochybnosti o vině obviněného. Nebyla-li vina obžalovaného plně prokázána, musí být obžaloby podle § 226 písm. c) tr. ř., zproštěn.²*

Zcela na závěr tedy připomínka jednoho z řady rozhodnutí NS ČR zabývajících se praktickou aplikací presumpce neviny a principu in dubio pro reo. Velmi podobné nálezy v minulosti vydal i ústavní soud ČR. V tomto případě je sice navrhováno zproštění z důvodu uvedeného v ustanovení § 226a tr.řádu, ale o tom, že i po skončení soudního projednávání existují minimálně značné pochybnosti nejen o vině obžalovaného, ale i o tom co se vlastně mělo stát, není sporu.

Proto je zproštění navrhováno.

JUDr. Tomáš Sokol
obhájce obžalovaného generálporučíka Ing. Ondreje Páleníka, MBA

² Rozhodnutí NS ČR sp. zn.4 Tz 140/2004 ze dne 8. 9. 2004. Dostupné na www.nsoud.cz.